

Formanden: Da jeg ønsker ved en extraordinair Behandling at faae nærværende Sag tilendebragt i denne Uge, skal jeg bede Endringsforslag, hvis saadanne maatte ønskes fællede, aflevere i Bureauet til iaften.

Man gik derefter over til det næste Nummer paa Dagsordenen: 1ste Behandling af Forslag til Lov, hvorved Korsføer og Nyborg Færgelaugs Eneret til at befordre Reisende og Gods m. M., ophæves (Lovforslaget findes i Anhang Sp. 503).

L. C. Larsen: Jeg skal tillade mig at anbefale dette Forslag til at nyde videre Fremme, idet jeg antager, at det vil være af stor Bigtighed for hele Fyen og tillige for Kjøbenhavn, at baade Personforbindelsen og Vareforsendelsen mellem Korsføer og Nyborg kunde lattes saameget som muligt, da den nuværende Eneret for Færgelaug i Nyborg lægger betydelige Hindringer i Veien for en let og billig Communication. Det er ikke nok, at dette Laug har en Eneret, men det er tillige kun forpligtet til at holde et temmelig begrændset Antal Befordringsmidler, nemlig kun eet Dampskib paa 60 Hestes Kraft og nogle Seilskibe; men jeg antager, at naar Jernbanen til Korsføer bliver aaben, og der, som jeg har bragt i Erfaring, skal gaae 3 Tog dertil om Dagen, vil eet Dampskib ikke paa tilstrækkelig Maade kunne beførge Transporten mellem Sjælland og Fyen. Desuden er der ogsaa for Lauget bestemt en Tært, som med Hensyn til Vareforsendelser er temmelig høi. Fortiden skal jeg indskrænke mig til, hvad jeg saaledes her har anført.

Indenrigsministeren: Det er et noget forviklet Forhold, som er Gjenstand for denne Lov. Det skal ikke kunne nægtes, at Eneretten er en Gjenstand, som særligt interesserer Kongeriget, og altsaa maatte man herfra kunne virke for dens Afløsning; men jeg maa tillige bemærke, at det Færgelaug, som har denne Eneret, paa en høist forviklet Maade er sammenknyttet med Postvæsenet, og at det nok saameget er i det Offentliges Interesse,

at Forholdet mellem Lauget og Postvæsenet, som er et Contractsforhold, ophører; men det er jo klart, at Betalingen for Afløsningen af dette Contractsforhold ikke kan falde paa Kongerigets Kasse, men kun paa Fællesskassen. Jeg troer da, at det ligger for, at det Hensigtsmæssigste og navnlig ogsaa det Sparfommeligste for Kongeriget vilde være, at denne Afløsning fandt Sted under Et. Idet jeg derfor anbefaler, at Lovudkastet gaaer over til 2den Behandling, skal jeg henstille, om man da ikke vilde finde det rigtigst, at en saadan Modification af samme kunde finde Sted, hvorefter Regjeringen bemyndigedes til at søge Afløsning af Eneretten, om muligt i Forbindelse med Færgelaugets øvrige Rettigheder, istandbragt imod et Bederlag, som stod i passende Forhold til de paagjældende Gjenstandes Værdi. Jeg troer, at Rigsdagen meget vel kan betroe Indenrigsministeren og Ministeren for Monarchiets Fællesanliggender at conferere om, hvorledes denne Afløsning bør finde Sted og Erstatningens Udredelse fordeles mellem begge. I Øjeblikket ere vel disse to Ministerportofeuiller forenede i een Person, men det vil ophøre at være Tilfældet til den Tid, Afløsningen vil finde Sted, eller i alt Fald Fordelingen af Erstatningssummen bliver at bestemme, og enhver af disse Ministre vil nok varetage de ham betroede Interessers Lary. Ialtfald kunne de Herrer være forvisse om, at jeg ligesaavel skal varetage Kongerigets særlige som Monarchiets fælles Interesser.

L. C. Larsen: Det forekommer mig ikke, at Lovforslaget staaer i nogen Strid med hvad den ærede Indenrigsminister har udtalt. Det har været Forslagsstillernes Mening, at denne Eneret ubetinget burde ophøre, saasnart Loven kunde komme ud, hvilket antages at ville falde sammen med Jernbanens Aabning; men for at der ikke skulde være nogen Hindring derfor, maatte Rigsdagen ubetinget vedtage, at der skulde gives Erstatning. Derfor gaaer Lovforslaget ud paa en ubetinget Ophævelse af Eneretten og en Bestemmelse om, at Kongerigets Statskasse vil bære Erstatningen; men da det naturligviis ogsaa maatte være indly-